ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΛΩΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΘΕΩΝ

(Χριστιανικὸς θρῦλος)

ΤΑΝ μιὰ νύχτα ἀνεξήγητη, σιωπηλή, ἀσημωμένη ἀπὸ τὶς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ, μυρωμένη ἀπὸ τὴν ἐνοδία τῶν γιασεμιῶν καὶ τῶν ροδιῶν. Ὁλόγυρα τὸ φεγγαρόφωτο ἔριχνε στὴ γιομισμένη κορφὴ τοῦ Ὀλύμπου τὶς ἀργυρὲς ἀχτίδες του. Στὰ πόδια τοῦ ὄρους, ποὺ ἐφόντανε πάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, πέσα στὶς σιωπηρὲς καὶ στὶς ροδοδάφνες τραγουδοῦν τ' ἀηδόνια τὸ λαγγεμένο τους σκοπό, σὰν ἐπερνοῦσε μιὰ φλάουτα. Κι' ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ παύσουν τὸ τραγοῦδι τους, ἡ σιγαλιὰ εἶνε τόσο βαθειά, ποὺ θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἀ' ἀκούσῃ τὸ χιόνι νὰ λιώνῃ στὶς ψηλὲς κορφές.

Νύχτα μαγική, ἀτελείωτη, ἀνοιξιάτικη.

* * *

Μιὰ τέτοια νύχτα ἤρθανε ἐκεῖ πάνω οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος κι' ἐκοιμήσαν σ' ἕνα ὕψωμα γιὰ νὰ κρίνουν τοὺς παλιοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Ἄγγελοι τοὺς παράστεκαν. Οἱ φωτοστεφανοι γύρω στὰ κεφάλια τους ἔριχναν φωτερὲς ἀναλαμπὲς στὰ κατάστρατα τοῦ μαλλιά, στὰ κατσουρωμένα γένεια τους, στὶς αὐστηρὲς ματιές τους. Κάτω στὸ χαμηλώμα, ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἀλλοιῶς τὸ πλῆθος τῶν παλιῶν θεῶν - λιγοκοιμισμένοι, περιφρονημένοι, δειλοί, ἐπερμένανε τὴν κατοδίκη καὶ τὸν ἐξολοθρεμό τους.

Ὁ Πέτρος ἔκανε ἕνα σημεῖο μὲ τὸ χέρι του. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Ζεύς, ὁ ἀνεμελιγερέτης, ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων θεῶν καὶ προχώρησε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους. Λυπατος ἀκόμα καὶ τρομερὸς ἦταν σὰν νὰ τὸν ἐπελέκησεν ὁ Φειδίας σὲ μάρμαρο τῆς Πεντέλης. Μὰ ἦταν σιωπηλὸς καὶ χωρὶς θάρρος. Ἕνας γέρικος ἀετός, μὲ τὴ φτερούγα σπασμένη, σερνόταν ἀκολουθώντας τὰ βήματα τοῦ κυρίου του, ἐνῶ ὁ κεραυνὸς σκουριασμένος καὶ ν-τσιμένος πειὰ ἔβοντεν νὰ σβύσῃ στὸ χέρι τοῦ πρώην Κυρίαρχου τῶν Οὐρανῶν.

Ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στοὺς Ἀποστόλους ὁ Ζεύς, τὸ ἀσήμωμα τῆς αἰώνιας παντοδυναμίας του ἐμούσκωσε τὸ γιγάντιο στῆθος του καὶ σηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι, ἔριξε στοὺς δύο Γαλιλαίους μιὰ ματιὰ γεμάτη περηφάνια, περιφρόνησι καὶ τρομερὲς φοβέρες. Σκυμμένος νὰ τρίψῃ τὸν παλιό του Κύριο ὁ Ὄλυμπος, ἐσκύπτησεν ὡς τὰ θεμέλιά του. Ἡ βαλανιδιὲς ἔριξεν ἀπὸ τρόμο, τὸ τραγοῦδι τῶν ἀηδονιῶν ἐξεψύχησε καὶ τὸ φεγγάρι κυλώντας πάνω ἀπὸ τὰ χιόνια, ἔλλιωσε σὰ στάχτη. Ὁ ἀετὸς ἔβγαλε μιὰ τελευταία κραυγὴ κι' ἡ ἀστραπὴ ξαναμμένη μὲ ὅτι ἔκανε ἀπὸ τὴν παλιά της φλόγα, ἐπόρθηκε θεωμένη στὰ πόδια τοῦ θεοῦ κι' ἐπήγωσε, σκυρίζοντας, τὸ τριγωνικό της κεφάλι σὲ φείδι λυσσασμένο, ἕτοιμο νὰ δαγκώσῃ. Μὰ ὁ Πέτρος τὴν ἐπάτησε μὲ τὸ πόδι καὶ τὴν ἔσβησε. Ὕστερα γυρίζοντας στὸ θεὸ τῆς ὀργῆς, τοῦ εἶπε:

— Καταραμένος καὶ κατοδικασμένος νᾶσαι γιὰ πάντα!

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ζεὺς ἐβλοφίμωσε κι' ἔγινε σὰν φάντασμα καὶ μουρμουρίζοντας στὰ μελανιασμένα χείλη του τὴ μοιρολόγι λέξι «Ἀνάγκη» ἐξαφανίστηκε. Ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε.

* * *

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν παρουσιάστηκε μπρὸς στοὺς Ἀποστόλους ὁ Ποσειδῶν, μὲ τὸ πρόσωπο τριγυρισμένο ἀπὸ μαύρους πλοκάτους, μὲ μάτια καταγάλανα καὶ λαμπερά, κρατώντας στὸ χέρι τὴν τριαινα κοιτοδουτιασμένη. Ὁ Πέτρος τὸν ἀποτῆρε κι' αὐτόν, μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

— Δὲν θὰ σηκώσῃς, οὔτε θ' ἀναταράξῃς πειὰ τὰ κύματα. Δὲν θὰ ὁδηγῆς πειὰ ἐσὺ τὰ πλοῖα στὰ λιμάνια.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης, ἀναστέναξε, σὰν νὰ χτυπήθηκε στὴν καρδιά κι' ἐχάθηκε σὰν καπνός.

* * *

Ἤρθε κατόπιν ἡ σειρὰ τοῦ Ἀπόλλωνα μὲ τὸ ἀσημένιο τόξο καὶ τὴ χρυσῆ λύρα. Σὰν ἄσπρες κολόννες τὸν ἀκολουθοῦσαν ἡ ἐννιὰ Μοῦσες, μὰ κόλις εἶδαν τοὺς Ἀποστόλους, ἐστάθηκαν ἀποσβολωμένες μὲ τὴ μιλιὰ παγωμένη στὰ χείλη, μὲ τὴν καρδιὰ κρύα. Μὰ ὁ ἀκτινοβόλος θεὸς μὲ φωνὴ μελωδική εἶπε στὸν Παῦλο:

— Μὴ μ' ἐξολοθρέψῃς, κύριε, βοήθησέ με, γιατὶ γρήγορα θὰ μετανοιώσῃς καὶ θὰ μ' ἀναστήσῃς. Εἶμαι τὸ λουλοῦδι τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, ἡ χαρά, τὸ φῶς, ὁ πόθος του πρὸς κάθε τι θεῖο. Οἱ ὕμνοι τῶν ἐπιγείων δὲν θὰ μποροῦν νὰ ὑψωθοῦν στὸν Οὐρανὸ ἂν τοὺς κόψῃς τὸ φτερό. Σᾶς ἐξορίζω, ἅγιοι ἄνθρωποι, μὴ σκοτώνετε τοὺς ὕμνους.

Ἔγινε σιγή. Ὁ Παῦλος ἐστήριξε καὶ τὰ δυό του χέρια στὴ λαβὴ τῆς ρομφαίας του κι' ἔμεινε συλλογισμένος μερικὲς στιγμές. Ὁ Πέτρος ἔκλωσε τὸ βλέμμα πρὸς τ' ἄστρα. Ὕστερα ὁ Παῦλος μὲ τὴ ρομφαία του ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ πάνω ἀπὸ τὸ ἀκτινοβόλο κεφάλι τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπε:

— Ζῆσε πρὸς χάριν τῆς ποιήσεως!

Ὁ Ἀπόλλων ἐκάθησε στὰ πόδια τοῦ Ἀποστόλου κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ τὴ λύρα του. Ἡ νύχτα ἀκτινοβόλησε ξαφνικά. Τὰ γιασεμιὰ ἐπεσόρισαν μυθιστικὰ τὰ μύρα τους, ἡ πηγὲς ἄρχισαν τὸ χαρούμενο κορκορισμό τους, κι' ὅμοιες μ' ἄσπρους κύκνους ἡ ἐννιὰ Μοῦσες, τρέβοντας ἀκόμα ἀπὸ σιγκίνησι, ἔσμιξαν τὸ τραγοῦδι τους μὲ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας, φτάλοντας χαιρούργιους ὕμνους, ἄγνωστους ὡς τότε στὸ Ὄλυμπο.

Κάτου ἀπὸ τὴν ἁγία σου σκέπη μπαίνουμε Μητέρα τοῦ Σωτῆρα. Δέξε ἀπὸ τὶς πονεμένες μας καρδιές τὴ θερμὴ προσευχή μας, γλυτώνε μας ἀπὸ κάθε κακό, Ἀγνὴ Παρθένο. Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν. Κεχαριτωμένη!

Ἔτσι ἐτραγοῦδησαν ἡ Μοῦσες, ὑψώνοντας τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Οὐρανό.

* * *

Κατόπιν ἐπέρασαν μὲ τὴ σειρὰ οἱ ἄλλοι θεοί - κι' οἱ Ἀπόστολοι τοὺς ἔστειλαν στὸν αἰώνιον ἐξαφανισμό.

Ὁ Βάκχος, ἐπὶ κεφαλῆς συνοδείας ἀχρίων καὶ μανιωμένων ὀπαδῶν, στεφανωμένων μὲ κλιματόφυλλα καὶ κισσό, κρατώντας θύρσους καὶ κιθάρες, ἐπέρασε μὲ μεγάλο θόρυβο, βγάζοντας κραυγὲς μεγάλες λύσσας κι' ἀπελπισίας. Κι' ἐπῆγε στὸν ἀγύριστο...

* * *

Ἔξαφνα, μιὰ νέα θεότης ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἐστάθηκε μπροστὰ στοὺς Ἀποστόλους. Περήφανη, ἀγρία, δὲν ἐπερίμενε οὔτε νὰ τὴν ρωτήσουν οὔτε νὰ τὴ διάσταλῃ, μὰ μὲ πικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη εἶπε στὸν Πέτρο καὶ Παῦλο:

— Εἶμαι ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ, θεὰ ἐντελῶς ἰδανική. Δὲν ζητῶ νὰ μοῦ χαρίσετε τὴ ζωή. Δὲν φοβᾶμαι νὰ μοῦ στερήσετε τὴν ἀθανασία, γιατὶ ἤμουν, εἶμαι καὶ θέλω πάντα ἕνας ἄπιαστος ἴσκιος. Τέτοιο πράγμα εἶνε ἡ Σοφία.

* * *

Τέλος ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς ὡραιότερης, τῆς πιὸ λατρευτῆς θεᾶς. Ἐπλησίασεν ἡ Ἀφροδίτη, ἡ θεὰ τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τοῦ ἔρωτα, γλυκειά, γοητευτική, μυρωμένη στὰ δόξρινα. Μέσα στὸ πάλλευκο στῆθος της σπαρταροῦσε, σὰν πουλάκι στὸ κλουβί, ἡ φοβισμένη καρδιά της. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν σὰν παιδιοῦ ποὺ περιμένει τιμωρία. Ἔπεσε στὰ γόνατα τῶν Ἀποστόλων καὶ σηκώνοντας τὰ πανέμορφά της χέρια, τοὺς παρακαλοῦσε μὲ ταπεινὴ καὶ φοβισμένη φωνή:

— Εἶμαι ἁμαρτωλὴ καὶ νοιώθω τὸ κρίμα μου. Μά, κύριοί μου, εἶμαι ἡ εὐτυχία τῶν θνητῶν, λυπηθῆτε με. Χάρι!...

Ἡ συγκίνησι καὶ τ' ἀναφιλλητὰ δὲν τὴν ἄμιναν νὰ πῇ περισσότερα. Ὁ Πέτρος, ἐν τούτοις, τὴν ἐύτταξε μὲ σιμπόνια κι' ἔβαλε τὸ σεβάσμιό του χέρι πάνω στὰ χρυσᾶ κύματα τῶν μαλλιῶν τῆς θεᾶς.

Ὁ Παῦλος τῆς ἐμίλησε, ἀγγίζοντάς την μ' ἕνα κρίνο ποὺ ἔκοψε ἀπὸ τὴ γῆ:

— Νᾶσαι στὸ ἑξῆς, τῆς εἶπε, ἀγνὴ σὰν αὐτὸ τὸ κρίνο. Γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν θνητῶν ζῆσε παντοτεινά!...

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς κοιλάδας ἐφάνηκεν ἡ Λύγή. Ὁ ὁρίζων ἐβάφτηκε μὲ ρόδινο χρῶμα. Τ' ἀηδόνια ἔπαψαν, μιὰ εἰ κορυδαλλοί, ἡ γαλιάντρες, ἡ καρδερίνες, βγάζοντας ἀπὸ τὴ σκέπη τῆς φτερούγας τους τὰ μικρά τους κεφαλάκια καὶ τινάζοντας τὴ δροσιὰ ποὺ εἶχε καθήσει στὰ φτερά τους, ἐπέταξαν τριγύρω χαιρετίζοντας τὴν Λύγή μὲ χαρωπὰ χαιρετίσματα.

Ἡ Γῆ ξυπνοῦσε γελαστή, ἀκτινοβόλα. Μ' ὅλο τὸ γκρέμισμα τόσων καὶ τόσων θεῶν, τῆς ἀπόμεναν ἀκόμα τὸ Τραγοῦδι, ὁ Ἔρωτας κι' ἡ Ὠμορφιά.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ